

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 143/07
14.02.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Обрада Андрића и Томислава Медведа, чланова већа, са саветником Миланом Комленовићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "АА", чији је пуномоћник адвокат АБ, против решења туженог Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе - Регионалног центра Београд број 7311-366/2007 од 19.09.2007. године, у предмету принудне наплате, у нејавној седници већа одржаној дана 14.02.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против Пореске управе - Филијале ЦЦ број 433-20-12/06 од 14.04.2006. године, а у ставу другом оспореног решења наведено да се истим замењује решење Пореске управе - Регионалног центра Београд 02-4331-161/06 од 21.11.2006. године. Првостепеним решењем Пореске управе - Филијала ЦЦ од 14.04.2006. године одређена је принудна наплата тужиоцу новчане казне за прекршај у износу од 80.000,00 динара, на име једнократне таксе 5% за принудну наплату у износу од 4.000,00 динара, као и трошкове прекршајног поступка у износу од 500,00 динара.

У тужби тужилац оспорава законитост решења туженог органа истичући да исто није правоснажно, а да другостепени орган у образложењу решења не наводи да ли је одговорно лице ББ, другоокривљени, примио решење о прекршају на које је могао изјавити жалбу. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је у свему остао код разлога изнетих у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба није основана.

Из образложења оспореног решења које је донето на основу члана 154. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, и којим је замењено раније решење под истим бројем од 21.11.2006. године, а на које је тужилац проширио тужбу, отклоњени су формално правни недостатци у вези овлашћења лица за доношење и потпис решења, а жалба тужиоца одбијена као неоснована. Доносећи овакву одлуку тужени орган у образложењу наводи да је првостепени орган решењем на основу члана 77. и 83. Закона о пореском поступку и пореској администрацији тужиоцу, као правном лицу одредио принудну наплату доспеле обавезе новчане казне за прекршај, трошкова прекршајног поступка и трошкова принудне наплате, а по захтеву Градског судије за прекршаје града Београда 92 УП. 126019/05, у смислу члана 313. Закона о прекршајима. Ценећи наводе жалбе другостепени орган је нашао да је првостепени орган правилно поступио доносећи ожалбено решење обзиром да је неспорно да је у конкретном случају жалилац, овде тужилац обавезан за плаћање новчане казне, а по решењу Градског судије за прекршаје у Београду УП 92 Уп. 126019/05 од 25.08.2005. године, које садржи клаузулу правоснажности и из којег произилази да је решење правоснажно дана 07.10.2005. године, као и да је извршно 23.10.2005. године и да је првостепено решење донето у смислу одредби члана 4. и 313. Закона о прекршајима.

Правилно је по налажењу Врховног суда Србије поступио другостепени - тужени орган, када је жалбу тужиоца одбио као неосновану, оцењујући да је првостепено решење донето у складу са наведеним важећим законским одредбама на које се првостепени орган у решењу позвао и да је решење Градског судије за прекршаје на основу кога је одређена принудна наплата изречене новчане казне и трошкова поступка правном лицу уредно у смислу члана 173. став 2. Закона о прекршајима уручено правном лицу и постало правоснажно дана 07.10.2005. године а извршно 23.10.2005. године и да је стога неоснован навод тужбе да првостепено решење није примило одговорно лице у предузећу те да исто није правоснажно јер у конкретном случају принудно извршење се не спроводи против одговорног лица, већ против правног лица у односу на које је првостепено решење постало правоснажно.

Из напред изнетих разлога, Врховни суд Србије је на основу члана 41. став 2. Закона о управним

спорovima ("Службени лист СРЈ" број 46/96), имајући у виду да оспореним решењем није повређен закона на штету тужиоца, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 14.02.2008. године, У. 143/07

Записничар, Председник већа-судија,

Милан Комленовић, с.р. Олга Ђуричић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РС